

Gelip geçici sarsıntı ve sıkıntılara takılmadan hizmete odaklanmalıyız

✘ Bize düşen, ihtilâf ve münakaşa sebebi olan geçici şeylere takılmayıp, aslî görev alanımızdaki kalıcı hizmetlere odaklanarak, bu perspektifi hiçbir zaman kaybetmeden kararlılıkla yola devam etmek olmalı.

“Kendi Nurlarımızla nurlanmaya bakalım”

Gayri münteşir Barla mektupları arasında, “Babacan Mehmet Ali” imzasıyla yer alan mektuptan, asıl gündemimizin ne olması gerektiğine ışık tutan satırlar:

“Candan sevgili kardeşlerim!

“Zahirde neyi görürseniz, daima iyi tarafını görmeye çalışalım. Çünkü bizden daha iyi Gören ve daha iyi Bilen vardır. (‘Muhakkak ki Biz Âdemoğullarını yücelttik, şereflendirdik’ (İsra: 79) mealindeki) Bu âyetin ne demek olduğunu kudretimiz yettiği kadar hepimiz biliyoruz değil mi? İşte baştan geçen mühim esrarlarından bir adedini sizlere aynen yazıyorum.

“Kardeşlerim! Sözlerimi iyi okuyup dinleyin ki, Risale-i Nur ve şakirdleri kendiliğinden meydana çıkmıyor. O kudsî daireye kendiliğimizden girmedik. Binler hamd edelim ki, bu dairede bulunduğunuz bendeleri de seyyar nöbetçi olarak kaldım. Çünkü nefsim ahirete ait meyveleri dünyada yemeye çalışıyor.

“Mesleğimizde hizmet vardır. Baba himmet, oğlum hizmet dediği gibi. Her ne ise. Fakat sizler kalemlerinizle, kâinata nurlar neşrediyorsunuz. Çünkü bir damla mürekkep ki Risale-i Nur’a hizmet, iman kuvvetine göre birden bin damla şehit kanı mertebesi kazandırdığını gördüm. Üstadım şahittir. Çünkü bir kelime, icabında dünyayı fetheder. Meselâ harplerde toplar, tüfenkler, kılıçlar fethedemediğini nihayet el kadar bir kâğıt içindeki yazılarla bir tek imzası kâfi gelip fethediyor, değil mi?

“Elimizden geldiği kadar Sözler’i yazmakla beraber tatbikine çalışalım ve iman tohumunu neşv ü nemada bulunduralım. Böyle elim bir zamanda, hattâ önümüzdeki mübarek Ramazan’da kendi Nurlarımızla nurlanmaya bakalım. Başkalarının yolsuz harekâtlarına bakıp da, zihnimizi kirlendirmeyelim. Daima huzurda bulunalım. Bir saniye dahi kalbimizi ayırmayalım.

“Malûmunuz vechile, vazifemiz Risale-i Nur’a hizmettir. Ve hizmetimize mukabil fiilen ve kalben bir tek mükâfat dahi istemeyeceğiz. Daima rıza-yı İlâhîyi tahsil için gece ve gündüz çalışacağız. Cenâb-ı Hak Erhamü’r-Râhimîn’dir. İsterse dünyada da verir. Verdi diye sevinmeyeceğiz, şükürle hamd edeceğiz.”

Belâları hizmetle önlemek

Ubudiyet imtihanları için gönderildiğimiz bu dünya hayatında sevinçli ve coşkulu anlar da elbette vardır, ama genel itibarıyla baktığımızda sıkıntılı zamanların daha çok olduğunu ifade etmemiz her halde yanlış olmaz.

Kabz-bast hallerinin birbirini takip etmesi veya bazan iç içe geçmesi, hem imtihan sırrının bir icabı, hem de Esmâ-i İlâhiyenin farklı tecellîleri bunu gerektiriyor. Meselâ Bâsıt isminin tecellî ettiği anlarda yaşadığımız inşirah ve sevinç halleri, Kâbiz ismi hükmünü icra ettiğinde yerini sıkıntı, daralma ve kasvete bırakabiliyor.

“Cemal ve Celâl tecellîleri” tabiri de aynı manayı daha değişik boyutlarıyla dile getirmekte.

Bu gibi hallerde bize düşen görev, inşirah ve sevinç hallerini şükürle, sıkıntı ve kasvet durumlarını da sabırla karşılayıp, her iki halden de bizi Rabbimize yakınlatacak neticeler almak.

Bunu yapabilmek, tabî ki, iman mertebelerinde kat edeceğimiz merhale ve derinliğe bağlı.

İmanımız ne kadar sağlam ve kuvvetli olursa, hayatta başımıza gelecek ve karşımıza çıkacak halleri Allah’a daha da yaklaşma vesilesi kılmamız o derece imkân dahiline girer ve kolaylaşır.

Şer gibi görünen hadiselerin arkaplanındaki hayırları keşfederek, Erzurumlu İbrahim Hakkı Hazretleri gibi “Hak şerleri hayreyle/ Zannetme ki gayreyle/ Mevlâ görelim neyle/ Neylerse güzel eyler” deme huzurunu elde etmenin anahtarı, böyle bir iman mertebesine erişmekte.

Yine İbrahim Hakkı’nın “Hoştur bana Senden gelen/ Ya gonca gül, yahut diken/ Ya hayattır yahut kefen/ Nârın da hoş, nurun da hoş/ Kahrın da hoş, lütfun da hoş” mısraları da imandaki derin teslimiyetin huzurunu terennüm ediyor.

“İman tevhidi, tevhid teslimi, teslim tevekkülü, tevekkül saadet-i dareyni iktiza eder” diyen ve hakikî imanı elde eden bir insanın kâinata meydan okuyup, imanının kuvvetine göre hadiselerin tazyikinden kurtulabileceğini vurgulayan Üstad Bediüzzaman da, kabz-bast hallerinin intibah ehline geldiğini ve terakkîye vesile olduğunu söylüyor (Kastamonu Lâhikası, s. 10)

Çünkü sürekli bast hali insanı “Ben işi bitirdim, Cenneti garantiledim” fikriyle gaflete, bitmeyen bir kabz ise ümitsizliğe düşürebilir. Oysa insanın istikamet üzere devamı, havf – reca, yani korku – ümit dengesinin muhafazasına bağlı.

Her namazdan sonra tesbihatta ve sair duâ ve münâcatlarda tekrarladığımız “Allahümme ecirâ minen – nâr” (Allah’ım, bizi Cehennem ateşinden koru) yakarışı bu dengenin korku ayağını, “Allahümme edhilne’l – Cennete maal – ebrar” (Allah’ım, bizi hayırlı kullarınla beraber Cennete koy) duâsı ümit ayağını ifade ediyor.

Hz. Ömer’e (ra) atfedilen “İşitsem ki, Cehennemde sadece bir kişilik yer kalmış, acaba orası benim için mi diye titrerim; ve yine işitsem ki, Cennette bir kişilik yer kalmış, oraya da ben gireceğim diye ümitlenirim” mealindeki söz de bu hassas dengenin ifadesi.

Bu dengeyi yakalayıp, İnşirah Sûresinde dikkatimize sunulan ve “Her zorluğun beraberinde bir kolaylık ve her kolaylığın beraberinde bir zorluk vardır” mealiyle aktarabileceğimiz prensibi hiç hatırımızdan çıkarmayarak, zorlukları sabır, kolaylıkları şükürle karşılama olgunluğuna erişebilirsek saadetin anahtarını elde ederiz.

İşte serâpa Kur’ân’dan alınmış bir iman dersi niteliğindeki Risale-i Nur, bizlere bu mesajı sunuyor ve hiçbir beşerî “mutluluk formülü”nün veremeyeceği rahatlatıcı tesellîleri bahşediyor.

Şu sözler de zorluk, engel ve sıkıntılara karşı nasıl davranmamız gerektiğine ışık tutuyor:

“Madem şimdiye kadar ekseriyet-i mutlaka ile Risale-i Nur şakirtleri Risale-i Nur hizmetini her belâyaya, her derde bir çare, bir ilâç bulmuşlar; biz her gün hizmet derecesinde maişette kolaylık, kalbde ferahlık, sıkıntılara genişlik hissediyoruz; elbette bu dehşetli yeni belâlara, musîbetlere karşı da yine Risale-i Nur’un hizmetiyle mukabele etmemiz lâzımdır.”

(Kastamonu L., s. 182)

Bazı meselelerde çözümlü zamana bırakmak lâzım

Üstadın talebelerinden Zübeyir Gündüzap’ın notlarında, Risale-i Nur’dan çıkardığı ve her biri hem çok önemli problemlere çözümler getiren hizmet düsturları, hem de yol gösterici hayat prensipleri var.

Onlardan biri, “Bazı şeyleri zamana bırakmak lâzım” sözündeki tavsiyede ifadesini buluyor.

Gerçekten hizmetin ve hayatın akışı içinde öyle hallerle karşılaşılıyor ki, hal yoluna girmesi için zamanı beklemekten başka çare olmuyor.

Böyle yapmayı kendi tezinde ısrarcı bir tavır sergilemek, dahası bunu bir münakaşa konusu haline getirmek, mevcut problemi çözmeyip yer yer daha da ağırlaştırdığı gibi, yeni sıkıntı ve sorunların da ortaya çıkmasına sebep olabiliyor.

Yine Gündüzap’ın “Münakaşa ile hiçbir dâvâ halledilmez. Münakaşadan yavaşça çekil, öyle şeyler muvakkattır” sözü bu manayı perçinliyor.

Dolayısıyla, ihtilâflı bir mesele ortaya çıktığında ve bu sebeple cereyan eden tartışma münakaşaya dönüşme istidadı gösterdiğinde yapılacak şey, sessizce aradan çekilip ortamın sakinleşmesini sağlamak ve sabırla beklemek olmalı.

Çözümü zamana bırakan bir sabırla.

Gerçek şu ki, münakaşa konusu yapılan şeylerin çoğu geçici. Bugün hararetle tartıştığımız bir mesele, yarın tamamen geçersiz olabiliyor.

Nitekim dün de kalmış ihtilâfî mevzuların bugün hiçbir hüküm ve kıymetinin kalmadığı gibi.

Bu bakımdan bize düşen, ihtilâf ve münakaşa sebebi olan geçici şeylere takılmayıp, aslî görev alanımızdaki kalıcı

hizmetlere odaklanarak, bu perspektifi hiçbir zaman kaybetmemek olmalı.

Üstadın pek çok mektubunda bizlere verdiği dersler de böyle hareket etmemizi gerektiriyor.

“Vazifemiz Nurlarla iştigaldir ve geçici şeylere ehemmiyet vermemek ve sabır ve şükretmektir” (Şuâlar, s. 815) sözü, bunlardan biri.

Bir başka örnek, “Geçici, muvakkat sıkıntılara ve sarsıntılara ehemmiyet vermemek lâzımdır” ifadesi.

Bu sözün öncesinde ise şu cümleler var: “Hakkımızda ve Risale-i Nur hizmetinde, inayet-i Rabbaniye ve tevfiyat-ı Samedaniye (Cenâb-ı Hakk’ın yardımları) devam ediyor. Zahiren çirkin perdeler altında, gayet güzel neticeler var. Bir zararımıza bedel, yüz menfaat bizlere ihsan ediliyor.” (Emirdağ Lâhikası, s. 228-9)

Bu manaları görebilmek ve hissedebilmek, hadiselerle tahkikî bir iman penceresinden bakabilmemize bağlı. Dolayısıyla, o çeşit sıkıntılarda, onlara takılmayıp, bize o an için şer gibi görünen olayların arkaplanındaki hayır ve hikmetleri fark edip edememe ve fark ettiyse gereğini yerine getirip getirememe imtihanları olmak cihetiyle, imanımız da sınanmış oluyor. Ve hayat boyunca bu imtihanlar bitmiyor, şekil değiştirerek devam ediyor. Zaten dünyanın imtihan meydanı olması da bunu gerektiriyor.

Bizim açımızdan önemli olan, bu imtihanları yüzümüzün aklıyla vermemiz noktasında büyük önem taşıyan İlâhî yardımların da artarak devamı için, ihlâs ve istikamet çizgisini sadâkat ve sebat üzere koruyup; görevimizin her hal ve şartta hizmet olduğu, neticenin ise Cenâb-ı Hakk’ın takdirine bağlı bulunduğu gerçeğini hiçbir zaman unutmayıp o şuurla yola devam edebilmek.

Böylece “İman tevhidî, tevhid teslimî, teslim tevekkülü, tevekkül saadet-i dareyni (dünya ve ahiret mutluluğunu) iktiza eder (gerektirir)” (Sözler, s. 501) sözündeki manayı yaşayabilmek.

İhtilâflı bir mesele ortaya çıktığında ve bu sebeple cereyan eden tartışma münakaşaya dönüşme istidadı gösterdiğinde yapılacak şey, sessizce aradan çekilip ortamın sakinleşmesini sağlamak ve sabırla beklemek olmalı.

Münakaşa ve ihtilâf sebebi olma istidadındaki pürüzlü konuları, ihlâs ve tesanüdü netice veren haklı şûra zeminlerinde çözmeye çalışmak.

Çözülemediği durumlarda ise işi zamana bırakıp, çözümü onun hakemliğine havale etmek. Bu temel prensiplere dayalı bir yaklaşımın esas alınıp uygulanması, hem sahibini gereksiz stres, gerilim ve bunalımlardan kurtarıp huzura kavuşturur, hem de genel ortamı çok rahatlatır.

Sonuç: Fânîye takılmayıp bâkîye odaklanalım.